

Horváth Szabolcs

Messzi tájakon

HATODIK VERSKÖTET

Ajánló a kíváncsi olvasóknak

Annak, aki e kötetet első alkalommal veszi a kezeibe, csupán halvány rálátása lehet mindarra a mögöttes tartalomra, amit az képvisel. Elsősorban e kötet Horváth Szabolcs könyvsorozatának hatodik darabja, de nem állítható róla, hogy jelentéktelen alkotás, hogy *egy a hatból* lenne. Ellenkezőleg: az alkotó minden műve szorosan összefügg egymással, azoknak gyökerét ugyanaz a lélek fellángolásai képezik. Ugyanakkor, minden kötet egy-egy darabja a költői énnel, amelyek nélkül lehetetlen meghatározni egy művész teljes arcát.

A *Messzi tájakon* azért is különleges alkotás, mert a költő romantikus énjé ezáltal válik teljessé. A sorozat előző elemeinek lélekcentrikusságát, a megélt, heves érzelmek bemutatását ezúttal a természeti világgal való párhuzam, a rácsodálás egészíti ki, egy narratív költői szemléletmód, melyet a megfigyelés, elfogadás, átélés jellemez. A versek hétköznapi élethelyzeteket dolgoznak fel, s talán pont ez a hétköznapiság teszi igazán emberközelivé a műveket.

A kötet első fele útkeresés, átállás az új szemléletmódra, melynek elemei rövidebb gondolatokat ágyaznak versbe. Az időben - ezzel együtt a kötetben is - előrehaladva fokozatosan érzékelhető a belső és külső világ harmonizációja, összekapcsolása, amit a növekvő színvonal is bizonyít. A kötet második fele ezzel szemben kiteljesedés, a valódi írói élmény megtestesülése:

„(...)Süt a Nap, és nagy a bőség,
Lepkékből meg nagy a bőség.
Egy leányka jön erre,
Fel-felnéz a rengetegre.
Meglátja, hogy lefeküdtem;
Azt hiszi, hogy részeg lettem.
Miért nevet kend jó uram?
Rajtam mulat ily hangosan?
Nem nevetek rajtad leány,
Megrészegít e szép látvány.”

(Horváth Szabolcs: *Lepketánc*)

Összességében úgy vélem, hogy Horváth Szabolcs sokszínűsége és munkája révén okot ad a róla szóló pozitív jövőképben való hitnek, és bízom benne, hogy hasonló lelkesedéssel fogja újra és újra felülmúlni önmagát, hogy mind szebb és élvezhetőbb kötetekkel lepje meg olvasóit.

Mészáros Botond

A kidobott fenyő

Kint az utcán a hidegben,
Kisfenyő áll dermedten.
Kuka mellé száműzték őt,
A csodálatos ezüstenyő.
Karácsonykor is szép lehetett,
Viselt magán szép díszeket.

Most kukának támaszkodik,
És álmairól siránkozik.
A kukán egy papír mered,
A fenyődöt ne ide tedd.
Gazdája meg nem olvasta,
Pedig biztos húzta vonta.

2017.01.15.

Befagyott a tó vize

Befagyott a tó vize.
Gyere babám! Jer, ide!
Nézd! Mily szép a tó!
Nyáron ez egy itató.
Idejönnek az állatok,
És e tó szélén állhatok.
Idejönnek gyerekek!
Ők nem fáznak, én remegek.
Karolj babám, mert megfagyok!
Egykettőre felolvadok!
Orcád meleg, orrod pisze,
Befagyott a tónak vize!

2017.01.16.